

Stacey Marie Brown

DIVOKÁ ŘÍŠE

COO
BOO

Divoká říše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown

Divoká říše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stacey Marie Brown

DIVOKÁ ŘÍŠE

COO
BOO

Přeložila Veronika Trusová

SAVAGE LANDS

Copyright © 2020 by Stacey Marie Brown

Translation © Veronika Trusová, 2022

Cover © Adéla Stopka, 2022

Budapest silhouette © Shutterstock.com, Antikwar, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-624-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-634-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-635-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-633-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Jasonu Momoovi:
Když už tě nemůžu mít ve svém skutečném životě,
alespoň můžeš být mojí knižní láskou

KAPITOLA 1

Země se otráasala ozvěnou vlaku, který podle mrazivého vytí pís-
ťaly právě vyjížděl z východního břehu Budapešti. Na nás lidi,
kteří jsme tady ve východní části jménem Pešť žili, pohlíželi fae
ze západního Budína s naprosto jasným despektem.

Jako na havěť.

Verbež.

Škúdce.

Skřípání kolejí se dál neslo tmou a mně z toho zvuku vyskákala
husí kůže. Na to, že právě začínalo jaro, byla neúměrná zima,
takže po zábradlí mostu natahovala své chladné prsty hustá
mlha, jako mrtví, kteří se snaží vyškrábat z hrobu zpět na zem
a hledají živé. Do plic mi vnikal dusivý vzduch. Srdce mi buši-
lo kombinací strachu a vzrušení a jazyk mi pokryla hořká chuť
adrenalinu. Čelní světla vlaku pronikla mlhou a prozářila časnou
ranní tmou, ověčená strašidelnou aurou. V okně se rýsovala vy-
soká, pohublá silueta strojvedoucího, který vlak pevně směřoval
vpřed, zdálo se, jako by ho řídila sama smrtka. Jeho úkolem bylo
přejet most, aniž by došlo k nějaké nehodě.

Markétin most dělila neviditelná hranice. Pešťskou stranu Mar-
kétina ostrova ovládali lidé, nad Budínem už vládli fae, kouzelné

bytosti. Samotný most ovšem nikdo nehlídal, což znamenalo, že byl snadným cílem. Strojvedoucí věděli, že si musejí dávat pozor na lidi, jako jsem byla já.

Na zloděje.

A já patřila mezi ty nejhorší. Nedělala jsem to proto, abych pomohla své chudé rodině, ani proto, že bych potřebovala peníze. Kradla jsem, protože jsem mohla. Kvůli tomu vzrušení. Abych si dokázala, jak jsem v tom dobrá. Někdo by vám možná tvrdil, že jsem trochu jako Robin Hood; okrádám bohaté fae a lidi, kteří zneužívají ty chudé a zoufalé jako své tažné oře. A byla by to blbost. Děkala jsem to proto, že jsem ve svých žilách chtěla cítit adrenalin a zažívat nebezpečí v tom, co byl jinak jasně nalinkovaný život. Dokázala jsem se výjimečně rychle a tiše plížit tmou, což mě naplňovalo pocitem, který jsem doma nikdy nezažívala. Pýchou.

Noční vlaky zčásti zaplnili cestující, kteří mířili do jiných měst a zemí. Ve zbytku vagonů pak bylo naložené zboží z neutrální zóny, které pokračovalo do Prahy, kde se dál vyměňovalo a prodávalo, a vydělávalo tak další peníze už tak dost bohatým lidem a fae.

„Deset,“ šeptla jsem směrem ke Cadenovi, jehož vysoká silueta se krčila vedle mě u zchátralého krámků se suvenýry. Byly to už celé roky, kdy ho naposledy navštívili turisté, to Budapešť ještě oplývala cestovateli a jejich valutami. Konec tomu všemu nastal v den, kdy jsem se narodila. Nejen že moje narození zabilo mou matku, ale značilo také úmrtí milionů lidí, konec světa, jaký býval, a začátek konce této země.

Tuhle tíhu jsem si neustále nesla na bedrech.

„Osm.“ Přikrčila jsem se jako lev číhající na kořist. Mé tmavé oblečení splývalo se stínem našeho úkrytu a černé vlasy jsem

měla schované v čepici. Přes obličej jsem si stáhla kuklu, takže mi koukaly jen oči a ústa. U pasu mi visel nůž. Ještě nikdy jsem ho nepoužila a vlastně ani nevytáhla. Můj talent nespočíval v přepadávání obětí, ale v tom, že jsem dokázala kamkoli vklouznout a zase zmizet jako duch. Strojvedoucí na krádež obvykle přišli, až když jsem už dávno ležela ve své teplé posteli.

V boji jsem měla nejlepší výsledky ze třídy, protože se mi vždycky dařilo připlížit se k protivníkovi, i když byl na útok připravený. Cadena to fascinovalo. Byla jsem asi průměrně vysoká, ale po letech tréninku jsem měla štíhlou a pevnou postavu a uměla jsem proklouznout skulinami jako kočka.

„Pět,“ zašeptala jsem a přenesla váhu na prsty u nohou, připravená k odrazu.

„Brex,“ zamumlal mi do ucha mou přezdvíku a mně podél páteře přeběhl mráz. Moje pozornost se od vlaku přesunula k jeho ústům, a když si stáhl masku, pohledem jsem přejela jeho rty a silnou čelist.

Odkašlala jsem si a odvrátila se.

„Teď už vycouvat nemůžeš, Markosi.“ Schválně jsem ho oslovila příjmením a potlačila jsem motýlky v břiše, kteří narušili už tak křehkou rovnováhu vztahu mezi mnou a mým nejlepším kamarádem. Byli jsme nerozluční už od dětství, od dob, kdy rozdíl mezi chlapcem a dívkou nic neznamenal, kdy jsem ještě netoužila zjistit, jaké by bylo cítit jeho rty na svých a jeho dlaně na své kůži. „Vždyť to neděláš poprvé!“

„Já vím, ale kdyby nás chytili... táta...“ Zavrtěl hlavou. Lyžařská kukla zakrývala většinu jeho krásné tváře a měkkých hnědých vlasů. Na slunci připomínaly bohatý, temný, horký pouštní písek s rudými odlesky, do kterého jsem si přála zanořit prsty.

Vlak zatočil a zamířil na Markétin most. Se vším všudy jsme

měli dvě minuty a dvacet vteřin. Museli jsme zmizet dřív, než dojede na druhou stranu.

Na stranu fae.

Srdce mi bušilo o hrudní koš a morseovkou se mi snažilo sdělit, že jsem pitomá. Byla jsem dobrá, vlastně přímo výjimečná, ale co kdyby se něco pokazilo a chytili nás fae? Vykašlala jsem se na to, a když se k nám přiblížily poslední vagony, napružila jsem se ke skoku.

„Teď!“ Přikrčená jsem se rozběhla podél posledního vagonu, nohy se mi míhaly a nabírala jsem rychlost. Cestující jeli v prvních vagonech a vzadu se vozil už jen náklad. Snáz se tak odpojil v Praze a cestující mohli pokračovat dál.

Odrazila jsem se, vyskočila jsem na schod a hned jsem uhnula, aby mohl naskočit i Caden.

Na kovu vedle mě zaduněly těžké boty a Caden popadl zábradlí, zpod kukly mu stékal pot. Na chvílku jsem polevila v soustředění, když jsem vytáhla svůj nejoblíbenější magický vynález – vylepšený špičkový šperhák, který jsem ztopila mezi zabavenými předměty u nás v centrále. Magie v něm snadno odemkla většinu zámků, což znamenalo, že se nedal pořídit legálně, jediné na černém trhu.

Caden se vyškrábal vedle mě a narovnal se do celé své výšky, zatímco jsem ukládala šperhák zpátky do kapsy. Vzal za kliku a otevřel dveře vagonu.

Bylo to už popáté, kdy jsme se chystali vykrást vlak. Caden se snažil nedávat najevo, že ho moje koníčky děsí. Nikdy z toho nevycouval, nesnažil se mi to rozmluvit, ale jeho napjatý výraz, kdykoli jsem se o přepadeních zmínila, mluvil jasně. Jenže Caden Markos byl tím posledním, kdo by přiznal strach nebo vycouval z dobrodružství.

Jeho otec slabost netoleroval.

Podíval se na hodinky na zápěstí. „Máš minutu čtyřicet. Čas běží. Jdeme.“

Přikývla jsem, protáhla jsem se dveřmi do vagonu a pak už jsem šla na jistotu. Pracovníci, kteří zboží nakládali, nebyli kdovíjak kreativní a zřejmě jim bylo jedno, co se s nákladem stane, až opustí skladiště. Za celý život si nevydělal ani čtvrtinu toho, za kolik se tohle zboží prodá.

V uších mi hučela krev, když jsem zamířila rovnou k bednám, ve kterých se s největší pravděpodobností nacházely magií napuštěné léky a rekreační drogy. Tvrdé drogy byly v celém západním světě – kterému se teď říkalo Sjedenocené národy – zakázané. Šlo o země, kde vládl král temných fae Lars a královna světlých fae Kennedy. Ale u nás se počítalo všechno, na čem se dalo vydělat. Na černém trhu se podobné substance prodávaly za miliony a ti nejmocnější a nejbohatší z nich profitovali nejvíc.

Díky svým kontaktům v LOS – Lidských obranných silách – se mi je dařilo propašovat k lidem v továrnách a ti je zase prodávali na ulicích, aby získali peníze na léky pro děti nebo na zaplacení nájmu za své rozpadající se domovy. Někteří z nich si mysleli, že ten záhadný hrdina, který vykrádá vlaky a rozděljuje kořist mezi chudé, je jedním z nich.

No, není.

Já patřila mezi elitu, mezi ty lidi, kteří žili pod ochranou tlustých zdí Leopoldova, uskupení dvanácti bloků mezi mosty a ulicí Bajcsy-Zsilinszkého. Právě tady v Pešti, v budově bývalého parlamentu, se teď nacházela centrála LOS. Lidské obranné síly byly plné vojáků a bohatých osob a jejich hlavním cílem bylo získat nadvládu nad kouzelnými bytostmi, což se projevovalo každodenním neutuchajícím bojem proti jejich magické převaze, který

neustále zvyšoval pravděpodobnost, že nakonec dojde mezi oběma stranami k válce.

Ani jedna ze stran se ovšem nezajímala o oblast, kde žila chudina, zloději, vrazi, fetišci a křesťané. Obě svorně ignorovaly část města, kde vládlo bezpráví a kde žili jen „divoši“ a která pohltila většinu Pešti jako morová rána.

Popadla jsem jedno z prken bedny a urvala jsem víko. Uvnitř se skvěly obří neporcované kostky vílího prachu, kokainu říznutého magií fae, kterým se oni jen trochu sjeli, ale u lidí vyvolával děsivou, zoufalou závislost, a přispíval tak k většině vražd a sebevražd ve městě.

Za oknem se mihly budovy LOS, překrásné novogotické stavby z bílého kamene, které natahovaly své špičky k nebi a zářily do dálky. Palác byl symbolem slavných dob, teď dávno minulých.

Vlak se právě dostal do poloviny úzkého pásu země nikoho, Markétina ostrova, a chystal se vjet na území nepřítele.

„Dvacet vteřin,“ zasyčel Caden ode dveří, zatímco se nervózně otáčel a poklepával rukou o stehno.

Přikývla jsem a obrátila jsem se, abych batoh vrchovatě nacpala balíčky narkotik a mohla jsem se posunout k další bedně.

„Brexley,“ prsknul Caden. „Dochází nám čas. Pohni!“ Přecházel tam a zpátky kolem dveří, konec mostu se rychle blížil.

„Sakra,“ zabrblala jsem, když mi došlo, kolik jsem vyplýtvala času.

„Hej!“ Z protějších dveří zaduněl hluboký hlas, protože do vagonu vběhla ostraha vlaku. Hlídač se zaměřil na mě a můj nacpaný batoh. „Stůj!“ Natáhl se k pouzdru se zbraní zavěšenému u pasu.

To, že na mě vytáhl pistoli, nebylo nic moc, ale fakt, že jsem se s tímhle konkrétním hlídačem běžně vídala v LOS, z toho dělal

obzvlášť trapnou záležitostí. A navíc nás mohl poznat. Cadena určitě. Sice jsme měli zakryté tváře, ale v tuhle chvíli se mi kukla zdála tenká jako celofán, jako bych měla své jméno napsané na černé mikině neonovou barvou.

Okamžitě jsem vystřelila za Cadenem k východu.

„Stůjte!“ hulákal hlídač, když jsme proletěli dveřmi. Kolem zakrytých uší mi hučel vítr a zdálo se, že je moje kůže dočasně necitlivá vůči chladu, který prostupoval přes oblečení.

„Do hajzlu!“ zaklel Caden.

Zalila mě panika. Právě jsme prosvištěli kolem jediného místa, kde se dalo bezpečně seskočit.

„Stůjte, nebo střelím!“ Malý, ale rozložitý světlavý hlídač se řítíl za námi, v jedné ruce zbraň a druhou se natahoval pro vysílačku.

Zalkla jsem se strachy. Za pár vteřin jsme měli zastavit. Od celního přechodu s říší fae nás dělilo jen pár desítek metrů.

Ale krádež trestaly obě strany. A přísně.

„Co budeme dělat?“ panikařil vedle mě Caden a pohledem pořád zabíhal k hlídači. „Prošvihli jsme seskok. Nemáme se kam schovat.“

„Kurva.“ Rychle jsem se rozhlížela, protože vlak začal před zastávkou brzdit. Hlídač od nás už byl sotva na metr. Bylo mi jasné, že nemáme jinou možnost.

„Skoč!“

„Cože?“ vyjekl vedle mě Caden.

Nenechala jsem ho si to promyslet. Popadla jsem ho za ruku a strhla nás z jedoucího vlaku. Při dopadu na chodník mi zakřupaly kosti, a jak jsme se ještě chvíli kutáleli po drsném asfaltovém povrchu, bolely nás svaly a páčila kůže.

„Stůjte! Zloději!“ Hlas pomalu mizel v dálce, jenže se nesl pří-

mo k nástupišti, na kterém už stáli fae celníci, kterým se u boku houpaly zbraně. Když zaslechli jeho volání, prudce se otočili.

„Jdeme!“ podala jsem Cadenovi ruku a vytáhla jsem ho zpátky na nohy.

Prásk! Prásk!

Když jsme vyběhli pryč od vlaku, nad hlavami nám prosvitěly kulky, jenže most byl moc dlouhý na to, abychom ho stihli přeběhnout. I v téhle tmě jsme byli příliš na očích. Se zloději se nikdo nepáral, rovnou by nás zastřelili.

„Cadene?“ Otočila jsem se ke svému kamarádovi a znovu jsem k němu natáhla ruku. „Věříš mi?“

„Hm.“ Přikrčil se, když se do kovového zábradlí nad námi zaryla další kulka. „Jasně. Proč ne.“

„Tak v tom případě...“ Chytila jsem se zábradlí a přehodila přes něj nohu. „Skoč.“

Zbledl jako stěna, ale když zaslechl svist dalších střel, vyškrábal se na zábradlí taky.

„Jen tak pro informaci, Brex,“ pohlédl do temných, ledových vln pod námi, „příště vybírám program já.“

„Jo, to je fér.“

Prásk!

Jedna z kulek se trefila do tyče hned vedle naší hlavy.

„Skoč!“ vykřikla jsem, pustila jsem se zábradlí a pak jsme zmizeli v inkoustové černi neutrálních vod.

KAPITOLA 2

Mráz mi přebíhal podél páteře a cukal a škubal mými svaly. Cestou zpátky na centrálu jsem si držela paže omotané těsně kolem hrudníku a čelisti jsem pevně semknula k sobě, aby mi tím cvakáním nevypadly zuby. Sice jsme si zachránili holé životy, ale přišli jsme tak o všechnu kořist. Batoh totiž zahučel v hlubinách temné vody. Celý náš výlet tak byl k ničemu, což rozhodně nezlepšilo Cadenovu už tak mizernou náladu.

„Přisahám, že kdyby mi odsouzení pořádně nezkomplikovalo kariéru, zabil bych tě.“ Caden nahrbil ramena před chladným vzduchem, protože v mokré oblečení byla ještě větší zima než normálně. Teoreticky vzato se mělo jaro brzo přehoupnout v léto, ale dávalo si pěkně na čas. Stejně jako zbytek Maďarska si i roční období žila podle vlastních pravidel.

„Vánoce a tak by pak asi byly dost trapné.“

„Zas bych kupoval o dárek míň.“

„Nekupoval bys ani prd. Seděl bys v base, musel bys něco vyrobit,“ štouchla jsem do něj. Caden byl vždycky hrozně vážný, mým životním údělem tudíž bylo snažit se ho rozesmát. Přimět ho na chvíli se uvolnit. Pobavit se. „Co bys mi vlastně vyrobil během dlouhých zimních vězeňských večerů?“

„Nic. Byla bys tuhá.“ Jeho boty s každým krokem čvachtly.

„O to nejde.“

„O to právě jde. Proto mě zabásli.“

„Tak dejme tomu, že jsem to přežila.“ Omylem jsem se o něj otřela paží a poskočilo mi srdce.

„Jo, to bys přesně udělala. Jen abys mě naštvála.“ Opatrně se pousmál a na oplátku mě taky šťouchl.

„Takže co by to bylo? Soška vymodelovaná z chlupů na hrudi?“

„Fuj.“

„Mně by se líbila. Byl by to dárek od srdce. Skoro doslova.“

Potřásl hlavou a uchechtl se. „Jsi divná.“

„Přesně proto mě miluješ.“

Klopýtl, podíval se na mě a ve vzduchu chvíli viselo ticho. V žaludku mi zabublala nervozita a do hrdla se vydrala naděje. Takhle jsme okolo sebe tančili od chvíle, kdy jsem oslavila patnácté narozeniny a náš dosud platonický vztah změnilo to, že jsme si náhle začali uvědomovat, že jsme muž a žena. Během dospívání nám začalo docházet, jak se naše těla náhle liší a o kolik jsou teď přitažlivější.

Stála o něj celá spousta spolužaček z akademie. Byl vysoký, pohledný, vysportovaný roky tréninku, měl hluboké tmavé oči, trošku rozcuchané, hedvábně hnědé vlasy a rty, na které jsem prostě musela zírat.

Ostatní holky se mě na něj neustále vyptávaly, jestli spolu něco máme, a óchaly, jak mu to sluší. Teprve když se ho pokusila sbalit Lilla, jedna ze spolužaček, došlo mi, že nechci, aby se ho dotýkala nějaká jiná. Jenže jsem se příliš bála o naše přátelství, takže jsem mlčela a doufala, že mi dá najevo, že to má stejně.

Například na mě často zíral. Utahoval si ze mě a dotýkal se mě, ale nikdy ne tolik, abych poznala, jestli jde o něco víc než jen

kamarádství. Když mi skládal komplimenty, činil tak jen velmi opatrně a neurčitě.

Věděla jsem, že jsem jiná než ostatní holky z akademie. Díky svým ruským a irským kořenům jsem měla bledou pleť, ale nesmírně tmavé a výrazné oči, obočí a řasy. „Jedinečná“ a „úchvatná“ byla slova, která jsem slýchala dost často, ostatně stejně jako „děsivá“. Motalo se kolem mě hodně kluků, ale nikdo z nich se ke mně nepřiblížil, jako bych kolem sebe měla namalovanou nějakou neviditelnou hranici. Buď se mě báli, nebo nechtěli naštvat nejslibnějšího kadeta akademie. Caden Markos byl synem nejvyššího důstojníka LOS Ištvána Markose, velitele lidských sil.

Caden mě přejel pohledem od hlavy k patě. Ani jsem se nehnula, protože jsem se bála, aby mu jakýkoli pohyb nezabránil říct slova, na která jsem tak dlouho čekala. „Brex,“ začal, sklouzl očima k mým rtům a přiblížil se ke mně natolik, že jsem cítila teplo, které z něj i přes mokré oblečení vyzařovalo.

Hryzla jsem se do spodního rtu a plíce mi na okamžik vynechaly. Pořád se na mě díval a jeho horký dech mě polechtal na kůži. Pulzovala ve mně touha stoupnout si na špičky a vzít si to, po čem jsem tak dlouho toužila. Ještě chvilku mě pozoroval, pak potřásl hlavou a ucouvl.

„Za dvě minuty se mění stráž. Měli bychom přidat.“ Pokývl směrem k opevnění bývalého parlamentu a jeho okolí, které teď připomínalo pevnost. Kolem vojenské centrály se tyčily vysoké kamenné zdi, které chránily lidskou moc na této straně města.

Fae se naše opevněné město muselo zdát jako pouhá kulisa, bariéra, která nás měla chránit právě před těmi, které jsme měli střežit. Jako místo, kam se dostanete jen s pomocí pěkné spousty peněz. Vojsko a bohatí lidé se stahovali do opevněné části Pešti, kde byly čisté ulice a kde stále ještě platily zákony.

Pevnost byla neustále přísně hlídána, ale i tak jsem se naučila, jak se dostat ven a zase dovnitř. Dobře jsem věděla, že Caden je rozpolcený mezi dvěma světy: mezi vojákem, který chtěl ostatním ukázat, kde má naše obrana slabiny, a být tak před otcem za hrdinu, a mezi chlapcem, který si se mnou v dětství tak rád hrál na to, že utečeme za zeď. Tenhle kluk se ale s každým dalším Cadenovým povýšením víc a víc ztrácel. A čím dál víc používal zákony a pravidla jako výmluvu.

„Jasně,“ přikývla jsem a zklamaně jsem vydechla. V boji jsem byla schopná dostat na lopatky jakéhokoli chlapa, což byl přesně důvod, proč se mě báli, jenže Caden se mnou vždycky dokázal zamést tak, že se mi chtělo brečet.

„Myslím to vážně, Brex. Tohle bylo naposledy,“ zdůraznil ostře. „Je to příliš nebezpečné, a to ani nemluvíme o tom, že je to nezákonné. Brzo končím školu a ty ostatně taky. Mají z nás být vojáci, ne zloději.“

„Okrádáme fae. Já bych řekla, že to se řadí do kategorie *pomoc lidem*.“

„Pomáhat se dá i jinak. *Legálně*.“

Opovržlivě jsem si odfrkla nad jeho zbožnou vírou v pravdu a spravedlnost. Viděla jsem to daleko pesimističtěji.

Po devatenáct let, po celý můj život, se tahle země topila ve věčné nepokojů. Starý svět jsem nikdy nepoznala. Jen ten, ve kterém vládla opevnění, smrt a strach.

Rod fae vládl západnímu břehu řeky, kde si postavili hrad a zabrali si celou oblast Budína. Lidé ovládali kousek území na severovýchodě. Ani ne jeden obvod. Bylo to, jako by město rozdělovala rána a Pešť krvácela. Lidé, choroby, vraždy, hladomor, prostituce, drogy, chudoba a kříženci. Říkalo se tomu „Divoký západ východu“.

Divoká říše.

„Brex, pohni.“ Cadenův hlas mě vrátil zátky na zem. Zamířil ke skryté bráně parčíku, který se po poslední „konfrontaci“ s fae před téměř pěti lety změnil ve hřbitov.

V botách mi čvachtalo, když jsem se hnala ke staré železné bráně schované za přerostlými keři a trávou. Bylo to nejodhalenější místo pevnosti, a přitom nebyla vidět ani z jedné strany. Našla jsem ji už před lety, když jsme si jednoho odpoledne s Cadenem hráli na schovku.

Natáhla jsem se mezi kovovými mřížemi a uvolnila jsem závo-ru. Mezera byla sotva dost velká na to, aby se jí Caden protáhl. Ještě jeden trénink a bude mít smůlu.

Mlha se držela nízko u země, když jsme kličkovali hřbitovem v jasném světle hvězd. Caden nás protáhl přes další plot, až nás cesta konečně dovedla na ulici. Matně žluté pouliční světlo zvýrazňovalo rozpadající se chodník a oloupanou omítku okolních budov. Ačkoli jsme už byli v bohaté čtvrti *Lipótváros*, neboli v Leopoldově, stačilo se dívat trochu pozorněji a člověk odhalil známky umírajícího města. Sádru, která měla zakrýt díry ve zdech, fušerské malířské práce, které měly oživit fasády, díry v silnici, které se s používáním rozrůstaly. Ulice v noci ozařovalo jen několik lamp, protože se rada rozhodla, že bude lepší ušetřené peníze použít na pořízení zbraní nebo na osvětlení každého centimetru čtverečního centrály LOS, aby nepřítel věděl, že naše bašta stále pevně stojí.

Když jsem byla malá, tatka mi vyprávěl příběhy o tom, jak Budapešť vypadala dřív, poté co padl komunismus a celá země oplývala bohatstvím, muzei, turismem, divadlem a uměním.

„*Kicsim, to jsi ještě mohla chodit po ulicích normálně a beze strachu.*“ Otec pod peřinu zachumlal mého plyšového pejška Sarkise, kterého jsem dostala od

jeho kamaráda, strejdy Andrise. Andris mi řekl, že je to ovčácký pes a bude mě blídat, když budou muset pryč. A to museli často. Věděla jsem, že není doopravdy můj strýc, ale nevadilo mi to. V boji byl otcovou pravou rukou. Byli si stejně blízcí jako bratři. Říkali, že tím je z nás něco víc než jen rodina.

„Žádné zdi, žádné zákony, které by ti zakazovaly se procházet. Mohla jsi jít, kam jsi chtěla.“ Ještě byl v uniformě, protože s prací pro dnešek zdaleka neskončil, ale i tak si vždycky našel čas, aby mě uložil a vyprávěl mi před spaním příběhy. Pokaždé jsem chtěla slyšet další a další, abych si mohla představit to pohádkové místo, o kterém mi vykládal. „Mohla ses jít projít do Budína a podívat se na zámek. Vysedávat v kavárnách a restauracích třeba do rána, když jsi chtěla. Rodiny chodily na piknik a na trh a nemusely s sebou nosit zbraně. Bylo to skvělé. Dokážeš si to představit?“

„Ne.“ Zavrtala jsem se blouběji do polštáře a přitiskla jsem si Sarkise k brudi. „Ale chci s tebou chodit na piknik. A nechci, abys musel chodit do práce.“

„Edesem,“ oslovil mě s nešťastným výrazem, „to bych taky rád. Můžeme doufat. Jednou poznáš svět, kde není válka a nenávisť, ale svoboda a smíření. Svět, kde obě strany žijí v harmonii. A přesně o to se snažím. Proto tolik pracuju, aby se to jednou povedlo. A abys mohla žít v bezpečí.“

Znělo to jako ráj. Vůbec jsem si to neuměla představit. Ze starého světa už nic nezbyvalo. Naše kultura, jazyk i tradice už téměř vymizely a nahradily je zvyky fae a vlny příchozích ze západu, kteří měli pocit, že bez vládnoucí monarchie tady musí být hotová utopie. Nutili nám tady na východě svoje ideály a kulturu, a zvyky se tak mísily a měnily v podivnou kulturní bažinu.

Fae mezi námi žili od počátku časů. Dřív Zemi vládli, ale byli nuceni se na dlouhá staletí stáhnout do ústraní, do říše Nezemě, než se to stará a zahořklá královna fae rozhodla změnit a strhla závoj mezi oběma světy, čímž je spojila. Jako děti jsme se učily, že Aneira byla nemilosrdnou královnou Nezemě, která nechtěla, aby víly musely dál utíkat před lidmi. Schovávat se. Začala proto

válku, která zničila hranici mezi světy. Před téměř dvaceti lety, v den mého narození, se zhroutila zeď mezi světem fae a Zemí. Učebnice dějepisu nám tvrdily, že vyhráli ti hodní. A v případě Sjednocených národů to možná byla pravda. Ale území od Maďarska na východ až po Ukrajinu se odtrhlo od vlády temného krále fae a druidské královny a stali jsme se vlastními pány.

Maďarská magická šlechta se tenkrát domnívala, že nezávislost lidem prospěje.

Spletli se.

Když se před námi vynořila centrála LOS, klesla mi úžasem čelist. Budova se koupala v teplém světle lamp a její dvě gotické věže se tyčily ke hvězdám jako obrácené rampouchy, překrásné a hrozné zároveň. Ačkoli jsem tady vyrostla, nepřestávalo mě to ohromovat.

Palác hlídaly desítky vojáků, kteří tvořili další linii, jež měla spíš na starost udržet ty „zdivočelé“ před branami než nás chránit před nepřítelem.

S Cadenem jsme zamířili k postrannímu soukromému vchodu, který nebyl tak přísně hlídáný. Stál u něj jeden strážný, který nám pokývl. Teoreticky bychom mohli mít problém, že jsme venku tak pozdě, ale byli jsme v bezpečí Leopoldova, takže by s tím nic nenadělali. A na Cadena by stejně nikdo nepráskal. Proti „ko-runnímu princí“ Leopoldova by nikdo neřekl křivého slova.

„Seržante,“ pokývl na něj na oplátku Caden, když nám strážný otevřel dveře.

„Dlouhý večer, pane?“ prohlásil voják a přejel pohledem naše mokré oblečení a vlasy.

Caden mi položil ruku na záda a popohнал mě dovnitř. Vrzání mých bot utichlo, jakmile jsme vstoupili na měkké, temně rudé koberce, které se táhly po celé délce vstupní haly. Budova sice

nesla ošklivé jméno centrála, ale ve skutečnosti to byl palác. Ozdobný klenutý strop byl pokrytý freskami a malbami. Schodiště se skvělo detailním zdobením a zlatými lampami, sochami, malbami a tapiseriemi z dílen světoznámých malířů, kteří zemřeli již před mnoha lety. Jednou z nejslavnějších místností byla hlavní síň, vystavěná do půdorysu šestnáctiúhelníku. Budova byla všude možné zdobená plátkovým zlatem, mramorem a drahými látkami. Dekadence celého místa byla skoro neuvěřitelná, hlavně ve srovnání s chudobou, která – podle toho, co nám říkali – vládla na druhé straně zdi.

V nejmenším křídle bydleli ti, kteří na to byli dost důležití. Byl tam dokonce bazén, bowling, kino a dvě obrovské kuchyně. Služebnictvo žilo v pokojích ve sklepení pod těmi našimi. Jinak palác sloužil k práci a k tomu, aby dělal dojem. Měli jsme tu rozlehlé haly, divadla, kanceláře, tréninkové prostory, kavárny – všechno, na co jste si vzpomněli. Bylo to něco jako malé město. Moje komorná Maja se strašně ráda chlubila velikostí našeho sídla – deset nádvoří, dvacet devět schodišť, šest set devadesát jedna místností.

Noční hlídka pozorovala, jak s Cadenem míříme chodbou směrem do obytné části. Tváře měli bezvýrazné, ale jako bych slyšela, jak si v duchu povzdychli. Brexley Kovácsová zase svádí jejich dokonalého prince na scestí.

Což jsem teda dělala. Celkem často. Jenže Caden ve svém životě potřeboval trochu dobrodružství. Brzo se se mnou už nebude moct prostě vyplížit. Děsilo mě, jak málo takových příležitostí nám ještě zbývalo. Za pár týdnů dokončí školu a pak už bude mít poručík Caden Markos celý život nalinkovaný.

A na mě nebude mít čas.

Jak jsme se blížili domů, vrzání našich bot se sladilo do duetu. Vyprskla jsem smíchy.

„Brex, buď zticha,“ zasyčel, jenže vrzání se chodbou neslo podstatně víc než moje hihňání. Obrátil se ke mně, aby mi vyčinił, jenže to sám nezvládl, ústa mu zkroutil přemáhaný úsměv a v hrudi zachrastilo uchechtnutí.

„Těší mě, že se tak dobře bavíš,“ zaduněl chodbou hluboký hlas. Žaludek se mi propadl až do kalhot.

Do hajzlu.

Přímo před námi stál velitel LOS, generál Ištván Markos.

Bylo zřejmé, po kom je Caden tak hezký. Ištván byl stejně vysoký a rozložitý jako jeho syn, i přes svůj věk byl dost ve formě, stříbřité vlasy měl krátce zastřižené, stejně jako vousy, které pokrývaly jeho ostře řezanou čelist, a měl ocelově modré oči. Vrásky v jeho tváři svědčily o tíze a náročnosti jeho povolání, ale pohledné rysy a vysoká hodnost vedly k tomu, že mu ženy padaly k nohám. To, že i jeho žena byla nádherná, mu nijak nezabránilo podvádět ji. Když mi bylo čtrnáct, přistihla jsem ho, jak si to rozdává ve své kanceláři s ukrajinskou princeznou. Bylo mu čtyřicet osm, jí dvacet.

Caden se okamžitě zastavil, ztuhl a postavil se do pozoru jako na tréninku. „Otče.“

„Nesmírně jsi mě zklamal, Cadene.“ Z jeho hlasu odkapávalo znechucení a odsouzení, když přísně shlížel na svého syna. „Vždycky se domnívám, že jsi z takových hloupostí už vyrostl. Dávno nejsi dítě. A přitom...“ Pootočil se a pohledem probodl důvod neposlušnosti svého syna, tedy mě. „Přitom se jako dítě chováš. A ty taky, drahá. Tvůj otec by od tebe očekával víc.“

Au. Trhla jsem sebou. Rovnou do srdce. Sklopila jsem pohled ke koberci.

Ištván si povzdychl a popotáhl si za rukávy uniformy, jejíž sako bylo ověččené tolika vyznamenáními a medailemi, že by se dalo

používat jako těžítko. Jako pětihvězdičkový generál budil pěknou hrůzu. Byl chladný, vypočítavý a nemilosrdný, a přesně tak i získal svou hodnost.

Ale dokázal být i hodný. Vzal mě pod svá křídla, když jsem neměla vůbec nikoho, i když to zřejmě udělal jen z respektu k mému otci. Vždycky se na mě díval jako na něco, do čeho nedopatřením šlápl, ale když jsem ve čtrnácti osiřela, on a jeho žena Rebeka se o mě postarali. Už tak jsem byla součástí jejich života, takže se toho tolik nezměnilo. V podstatě jsem se jen přestěhovala o pár pater výš a musela se řídit Ištvánovými pravidly. Což mi moc nešlo. Pravidla jsem nemusela.

„Mám se vůbec ptát?“ Mávl rukou směrem k našemu mokrému oblečení a znechuceně ohrnul ret.

„Byli jsme v bazéně.“ Caden stále stál v pozoru a ani nemrkl, když tu lež vyslovil, jako by to byla pravda. Krytý bazén se nacházel o šest podlaží níž. Původně ho postavili kvůli výcviku, ale pro zábavu se používal celoročně.

„V bazéně?“ povytáhl Ištván obočí a bylo zřejmé, že nám ani v nejmenším nevěří. „Ve dvě ráno, oblečení?“

„Já ho tam strčila,“ pokrčila jsem rameny a rozhodla se té lži držet. „A on mi to oplatil.“

Ištván na nás chvíli zíral, pak se zhluboka nadechl a promnul si čelo. Naše lež byla dost blízko tomu, co bychom mohli udělat, takže nám zřejmě uvěřil.

„Na tohle nemám čas. Mám toho už tak dost na práci. Situace, kde jde o život. Jenže tvoje matka zjistila, že je tvůj pokoj prázdný, a vytáhla mě od *skutečné* práce, zatímco jste si vy dva hráli jako předškoláčky.“ Přitiskl si prsty na kořen nosu a každé jeho slovo se do mě zabodlo přesně tak, jak doufal. „Jděte do postele. Tohle vyřešíme ráno.“

Generál se opět zhluboka nadechl a zamířil zpět do své rezidence, nejspíš rovnou do kanceláře. Nebyl z těch, kteří by toho hodně naspali.

„Otče?“ Cadenův hlas se rozezněl halou. Ištván se k synovi otočil. „Mrzí mě to. Už se to nestane.“

„Rád bych tomu věřil.“ Znovu po mně střelil obviňujícím pohledem. „Je na čase, abys začal svou pozici brát vážně. Ostatní studenti k tobě vzhlíží jako ke svému veliteli. Jednou převezmeš mou funkci. Tak se tak začni chovat. Za pouhých šestnáct hodin dorazí prezidenti a panovníci. Snad vám nemusím připomínat, jak důležitý je to okamžik. Dorazí i rumunský vládce, takže doufám, že se budete chovat, jak nejlépe umíte.“

„Zlepším se.“

„Budeš muset udělat daleko víc, než se jen zlepšit,“ odsekl generál, otočil se na podpatku a zapadly za ním dveře vedoucí do soukromého křídla paláce.

Napětí by se dalo krájet.

„Mrzí mě to, Cadene,“ natáhla jsem k němu ruku.

Uhnul před mým dotykem a tvář mu zkřivil hněv.

„Vždycky tvrdíš, že tě to mrzí, Brex,“ zavrčel přes ztuhlou čelist, „ale nakonec jsem já ten, koho to mrzí doopravdy.“ Odfrkl si, otočil se a nechal mě tam stát, zatímco se mi oči zalily slzami.

Došourala jsem se ke dveřím svého pokoje a ztěžka jsem je za sebou zavřela. Svlékla jsem si promočenou bundu, a když jsem ji hodila do koše na prádlo, bodl mě osten zklamání. Nic jiného než mé oblečení v něm dnes nebude. Existoval jen jeden člověk, který se normálně dostal k mému špinavému oblečení, aby z něj vylovil nakradenou kořist: moje komorná Maja. Pomáhala mi pašovat zboží do Divoké říše. Žili tam její syn a dcera. Pracovali v továrně a měli sotva na chleba. Právě ona mi vyprávěla příběhy

o děsivých podmínkách, ve kterých žijí lidé mimo zdi Leopoldova. Svou práci považovala za velkou čest a byla za ni vděčná, i tak ovšem dělala, co mohla, aby svým dospělým dětem a jejich rodinám pomohla přežít a sehnat peníze na léky a jídlo.

Dnešek se vážně nepovedl.

Povzdechla jsem si a zamířila jsem do obří koupelny, kde jsem ze sebe smyla vodu Dunaje, a nakonec jsem zalezla do postele, s měkkou matrací a peřinou jako obláček. V noční tmě se mé myšlenky znovu zatoulaly ke Cadenovi. Ištván neměl jiné děti. Věděla jsem, že je Caden pod hrozným tlakem, že se neustále snaží dokázat svému otci, že je pro něj dost dobrý. I tak jsem na něj tlačila, protože se mi čím dál víc zdálo, že ten kluk, kterého miluju, nenávratně mizí.

A nikoho jiného jsem neměla.

KAPITOLA 3

S plesknutím jsem přistála zády na podložce, až jsem hekla. Nejradši bych už zůstala ležet. Třeba si i schrupla.

„Znovu, Kováčsová,“ zaduněl vedle mě hluboký hlas. Seržant Bakos tleskl, aby mě trochu popohnal. „Dnes ti to nějak nejde.“

Slabé slovo. To s vámi holt dvě hodiny spánku udělají. A moje kosti navíc ještě protestovaly po tom, co jsem se nejdřív skutálela z vlaku na chodník a pak hupsla z mostu rovnou do řeky. Díky adrenalinu jsem to sotva cítila, ale teď mě bolel každý kousek těla, takže jsem byla daleko pomalejší než obvykle.

Za normálních okolností by můj protivník už ležel na zádech s mým loktem na krku. Tenhle můj talent dost vytáčel hlavně kluky, ale i některé z holek si na mě brousily zuby. Jenže všichni byli tak předvídatelní.

Chlapi si to brali dost osobně, čímž jen dokázali, že sexismus přežije všechno. Nevadilo jim jen to, že jsem holka, a navíc drobná, nejvíc je vytáčelo, že jsem taky hezká. Jako by to byla moje chyba, že se nemůžou soustředit. Jako by někdo, kdo takhle vypadá, nemohl být rovným soupeřem.

Někdy je to bavilo, smáli se a brali to jako hru, ale vždycky jen

do chvíle, kdy jsem s nimi švihla o zem. To už jejich křehké ego nezvládlo.

Aron Horvát byl přesně ten případ. Bud' se mnou flirtoval – hodně –, nebo mi vyhrožoval.

„Přesně tak se mi líbíš, Kováčsová... pěkně přede mnou na zádech,“ zamumlal a mrkl na mě, zatímco si mě slizce prohlížel.

„Naser si, Horváte,“ odsekla jsem a zvedla jsem se na nohy, ačkoli proti tomu protestoval každíčký kloub v mém těle. Povytáhla jsem si tmavé sportovní kalhoty a uhladila pár pramenů, které se mi uvolnily z culíku. Podél páteře mi stékal pot.

„Co to s tebou dneska je, Kováčsová?“ Seržant Bakos došel až ke mně a rukou si třel krátkého tmavého ježka. Tu a tam už z něj vykukoval šedý vlas, který tam rozhodně nebyl, když jsem v patnácti na akademii nastupovala. Stačilo pět let se mnou a hele.

Pracoval tady jako instruktor, trénoval studenty a cvičil z nich vojáky. Byl drsný a neoblomný, ale já si ho vážila. Bylo mu jedno, jestli jste ženská, nebo chlap, nebo jak vypadáte. Prostě od vás očekával váš nejlepší výkon, ale taky vás naučil využít svých zdánlivých nevýhod.

Při svých sto pětadesáti centimetrech byl o něco menší než já, ale pěkně mohutný a samý sval. Nikdo, ani Caden, ho nedokázal přeprat. Cvičil s námi bojové postupy a ukázal nám, jak využít slabiny v náš prospěch.

To díky němu jsem byla tak dobrá. Motivoval mě, abych na sobě víc pracovala. Abych byla lepší. Nesnášela jsem, když jsem ho zklamala.

Jako třeba dneska.

„Na tom nezáleží, pane,“ zvedla jsem bradu a ruce složila za zády ve vojenském postoji.

„Přesně tak,“ přikývl Bakos. „Nepříteli bude úplně u prdele, že

ses blbě vyspala nebo tě bolí břicho.“ Sestoupil ze žíněnek a teď hovořil ke všem sedmi studentům, kteří ještě v tomhle ročníku zůstali. „Stačí jim pár vteřin, aby vás zabili. Útočí bez varování. Zmasakrují vás bez lítosti, bez mrknutí oka.“

„Jako *Vlk*,“ skočila mu do řeči Hanna dramatickým tónem, který ji hned přešel, když se na ni Bakos otočil. „No co? Všichni jsme ty historky slyšeli. Zabije vás bez mrknutí oka. . . a navíc je tak sexy, že si to necháte líbit.“

„Hanno,“ povzdechl si Bakos mrzutě. „Já vás cvičím pro boj se *skutečnými* nepřáteli, ne s historkami.“

„Táta přítele mojí ségry říkal, že je skutečný,“ trvala si na svém. „Viděl ho v Magické válce, jak bojoval naráz proti deseti mužům.“

„A Santa Claus podle něj taky existuje?“ odsekl Bakos. „Vlk je jenom nadnesená a přehnaná legenda, ke které něco přibude s každým vyprávěním.“

Tenhle příběh nám v dětství vyprávěli všem. Legenda o Warwicu Farkasovi. Nebyl ani fae, ani člověk, jen žijící duch. Jeho příjmení znamenalo vlk, a tak vznikla jeho přezdívka. Touhle historkou se děsili noví studenti, až se v noci počurávali. Příběhy o něm totiž vyvolávaly hrůzu a úžas nad tím, jak snadno zabíjel a kolik lidí dostal. Holýma rukama. Vyvrhl je, spálil, mučil, zaživa stáhl z kůže.

„Zpátky na zem,“ tleskl Bakos. „Hrozí nám další válka, nepřítel je silnější, rychlejší, je těžší ho zabít, umí se měnit nebo nám zcela zmizet rovnou před očima. To znamená, že my musíme být ještě rychlejší, ještě silnější, a hlavně ještě chytřejší.“ Mávl na mě, abych znovu zaujala pozici. „Venku druhou šanci nedostanete, takže od nikoho z vás nechci vidět míň než sto procent. Jasně?“

„Ano, pane,“ odpověděli jsme.

Přikrčila jsem se do obranné pozice a oči jsem upřela na Arona. Po tváři se mu rozlil úšklebek. Aron by byl i celkem hezký, já si to jednu dobu rozhodně myslela, ale jeho žárlivá povaha a neustálá potřeba být lepší než ostatní mi ho zošklivila. Přitom byl ve všem naprosto průměrný, i v boji, takže měl neustále potřebu si něco dokazovat a načechrávat si ego, až jsem se přímo těšila na příležitost se s ním porvat.

Tady jsem ho mohla zbít dle libosti a bez průšvihů.

„Jestli jsi mě zase chtěla mít nad sebou, stačilo říct, Kováčová. Markos zřejmě není v posteli nic moc... zato Lilla si na jeho výkony prý nestěžuje.“

Zaskřípala jsem zuby a pomalu ho obešla. *Nedovol, aby se ti dostal do hlavy*, napomínala jsem se. Aron ze všeho nejradši našel vaše slabé místo a pak se do něj zahryzl.

„Na rozdíl od tebe je u toho pěkně nahlas.“

V hrudi se mi vařil vztek a probublával nahoru jícnem.

Bakos takové řeči a výsměch ve třídě povoloval. Nic nebylo přes čáru, protože tváří v tvář nepříteli nás čekaly daleko horší věci. Chtěl, abychom se to naučili zvládat.

„Jestlipak Markos ví, že jsem tě jako první dostal já?“ pokývl směrem k mému rozkroku. „Co by na to asi říkal?“

Skřípala jsem zuby znechucením a vztekem současně a celé tělo se mi třásl, jak jsem ho chtěla praštit. Na druhou stranu mě už aspoň přešla bolest svalů a únava.

Snažila jsem se předstírat, že jsme s Cadenem jen přátelé a že ho mám taky ráda jen jako kamaráda. Že mě nezajímá, jestli spal s Lillou nebo těmi holkami před ní. Tak moc jsem se snažila, aby to byla pravda, až jsem udělala hroznou pitomost.

Nechala jsem toho blba přede mnou, aby mě jednoho večera připravil o panenství.

Byla jsem opilá, nešťastná, naštvaná a osamělá a Aron měl jediný odvahu se o něco pokoušet. Ostatní kluci se příliš báli, co by na to řekl Caden. Jako by měl kontrolu nad tím, s kým chodím já, zatímco on mohl v klidu chrápat s každou holkou, která se okolo něj jen mihla.

Bylo to první výročí tátovy smrti. Aron byl po ruce a věnoval mi pozornost, kterou jsem tak zoufale potřebovala. Když jsem ztratila tátu, hledala jsem něco, cokoli, co by mě ukotvilo, co by mi pomohlo se zase cítit milovaná. A do toho jsem se utápěla v neštěstí, zatímco Caden přede mnou balil jednu holku za druhou.

Začala jsem toho litovat ještě dřív, než Aron skončil – což, mimochodem, netrvalo nijak dlouho.

A teď se mi tahle trapná, nešťastná věc vracela každý den v podobě výsměchu.

„No tak, Kováčsová,“ mávl rukou. „Vím, že to chceš. Můžeš si hrát na upjatou, jak se ti zlíbí, ale já vím, jak se ti to líbilo. Jak snadno jsi roztáhla nohy.“

Hanna, která měla asi nejblíží k tomu, co bych mohla nazvat kamarádkou, šokovaně zalapala po dechu. Sakra. Jako by už tak nebylo dost trapné, že jsem dopustila, aby na mě tenhle blb sahal, ještě to teď věděla celá třída. Zírali na mě nevěřicně a se znechucením a mně zalila tváře horkost studu. Bylo mi jasné, že si mysleli, že jsem chladná a odtažitá, a teď nemohli pochopit, že bych spala s někým, jako je Aron. Hlavně při tom, jak moc jsem ho očividně nesnášela.

Využij svou slabost a stud jako výhodu, proběhlo mi hlavou, když jsem se snažila dostat z hlavy šokované výrazy spolužáků.

Přistoupila jsem k Aronovi o krok blíže a zle jsem se usmála. Oči se mu rozšířily chťíčem.

„Upřímně? Byl jsi v posteli tak neschopný, že by mě překvapil-

lo, kdybys zvládl udělat aspoň sám sebe,“ podotkla jsem hlubokým, zastřeným hlasem.

Vteřinu bylo ticho.

„Tytyy voooooole!“ Několik kluků se rozesmálo a překvapením si přikryli pusy.

Aron sebou škubl, přimhouřil oči a začaly se mu chvěť nozdry. „Krávo blbá!“ vyplivl a skočil přímo po mně. Samá emoce, žádná strategie.

Výborně.

Pootočila jsem se a vystřelila ruku vzhůru, takže jsem mu zabodla loket rovnou do krku a donutila ho ustoupit. Popadl se za krk, škobrtal vzad a zoufale lapal po dechu. Učili nás, že nikdy nesmíme nechat protivníka, aby se vzpamatoval. Mohla by to být naše jediná šance na přežití.

Prudce jsem se otočila a vykopla jsem, rovnou do šlachy kolene.

„Au!“ zařval, když ho moje těžká bota trefila přímo do hrudníku a odhodila ho na žíněnku. Skočila jsem po něm, nohama mu přidržela ruce a loket jsem zabodla přímo do měkkého masa jeho krku. Ve tváři se mu odrážela bolest, vztekla na mě zírala a ohrnoval ret.

„Máš pravdu, Horváte,“ přitlačila jsem. „Vážně víš, jak se mi to líbí.“

„Tak fajn, Kovácsová. Stačilo,“ houkl na mě Bakos.

Mrkla jsem na Arona, stáhla jsem se a samolibě jsem se culila, když jsem sestoupila ze žíněnky.

Jenže tohle sebeuspokojení se téměř okamžitě zřítilo k zemi jak pták, kterému někdo ušmíkl křídla. Ve dveřích stál Caden, protože měl celkem často ve zvyku pozorovat, jak naše třída cvičí. Dával mi pak tipy a trénoval se mnou nové kroky. Tentokrát se na mě ale neusmíval. Ruce měl založené na hrudi, výraz napjatý

a chladný, ale jeho hnědé oči mě přímo propalovaly a stahovaly zaživa z kůže. Hrudník se mu rychle zvedal ve vzteklych nádeších.

Bylo to jasné. Všechno to slyšel.

Stiskl rty, zlehka potřásl hlavou a ve tváři mu probleskl bolestný výraz, než se prudce otočil a oddusál chodbou pryč.

Zalila mě vina a smutek a už už jsem za ním chtěla vyrazit, když mě zadržely roky tréninku, které mě přinutily zůstat na místě, ačkoli jsem s ním chtěla hned mluvit. Vysvětlit mu to.

Postavila jsem se vedle Hanny, zahryzla jsem se do rtu a snažila se ukočírovat emoce, které ve mně vřely a které by mě donutily říkat a dělat hloupé věci, kdybych je nechala.

„Páni,“ zamumlala Hanna pod vousy.

„Zasloužil si to.“

„Aron si to vždycky zaslouží,“ zašeptala, ale dál hleděla přímo před sebe. „Ale to jsem nemyslela.“

Aha. Tohle. „Byla to chyba.“ Zatnula jsem čelist a narovнала se, když na žíněnky zamířil další pár. „Nechci o tom mluvit.“

„Rozhodně se o tom bude mluvit, hlavně dneska na party,“ naklonila se ke mně.

Party? Do prdele.

Úplně jsem na to zapomněla. Ištván se strašně rád předváděl, strašně rád se nechal obdivovat. Čím víc lidí mu lezlo do zadku, tím byl spokojenější. Neustále pořádal nějaké akce – gala večery, plesy, festivaly –, aby se mohl stýkat s vlivnými a bohatými lidmi. Uzavírali smlouvy a spojení a získávali tak ještě větší vliv a moc.

Dnešek neměl být výjimkou. Generál Markos chtěl udělat dojem na rumunského vládce. Netušila jsem, o co šlo, ale neustále nám s Cadenem připomínal, jak důležitý pro něj dnešek je. No a já na to nakonec stejně zapomněla. Zase.

Nepatřila jsem mezi ty holky, které by bavilo navlíkat se do slo-

žitých šatů a bot, ze kterých vás jen bolí nohy, a málokdy jsem se v hromadě upjatých, nudných lidí uměla správně chovat. Daleko radši bych se ve sportovních kalhotách a tílku opíjela s Cadenem pálenkou přímo z lahve na našem oblíbeném místě.

„Ale to jsem taky nemyslela.“

Střelila jsem po ní rychlým pohledem. Poťouchle se usmívala a povytáhla obočí.

„Co zas?“

„Ty jsi fakt slepá.“ Potřásla hlavou a pokývla směrem ke dveřím. „Ca-den...“

„Co je s ním?“ polkla jsem knedlík v krku a zalila mě vlna horka. Proč se tak rozzlobil? Jasně, Aron byl blbec, ale co bylo Cadenovi do toho, s kým spím nebo nespím? Sám ojel dobrou půlku holek na akademii, a teď dělal, jako že jsem mu kdovíjak ublížila? Jak se vůbec opovazuje.

Vzteky rozředit ostatní pocity.

„Copak jsi neviděla, jak se tvářil?“ pokračovala. „Bylo to, jako bys ho bodla rovnou do srdce.“

„Cože? Blbost. Tak to nebylo.“ *Tvářil se znechuceně.*

„Jáááásně,“ zavrtěla hlavou. „Vy dva jste výborní. Zasloužili byste si pohlavek.“ Naklonila se ke mně blíž a přešla do šepotu. „Možná by pomohlo si večer trochu zafliртоval se Sergejem. To by Cadena mohlo probrat. Prý teď vypadá fakt dobře.“

„Sergej?“ Málem se mi navalilo. „To myslíš vážně? Fuj. Copak jsi neslyšela, co se o něm povídá?“

„Že ujíždí na mlácení prostitutek, se kterými spí, a s nikým nechodí, protože má pocit, že je lepší než všichni ostatní?“ Pokrčila rameny. „Jasně, ale představ si, co to s Cadenem udělá. Třeba se konečně pohne. Protože Sergej se může přerazit, aby tě dostal. To všichni.“

„Hanno, jsi na řadě,“ mávl na ni Bakos.

„Doufám, že zase nebudu mít monokl jako na posledním plese. Neladil by mi k šatům,“ povzdechla si a utáhla si světlý ohon. „Slyšela jsem, že srbský ministr si potrpí na blondýny a dá si říct.“ Významně zvedla obočí a zamířila na žíněnku.

Sotva jsem poslouchala, protože jsem pořád přemýšlela o tom, co řekla o Cadenovi.

Bylo snad možné, že to cítil stejně? Úplně jsem se bála doufat. Ztratila jsem už tolik lidí, nechtěla jsem přijít i o něj. Jenže jakmile dodělá školu, získá vyšší hodnost a odejde odtud do boje, aby získal zkušenosti a splnil roli, kterou pro něj jeho otec tak pečlivě připravil.

Dnes večer jsem měla možná poslední příležitost zjistit, co mezi námi je. Nebo co by mohlo být.

Řeknu Cadenovi, co k němu cítím.

Ať už to dopadne jakkoli, dnešek všechno změní.

KAPITOLA 4

„Přestaň se tak vrtět. Vypadáš nádherně.“ Rebeka mě poplácala po ruce, jako když plácnete neposlušného psa přes čumák. „Ty šaty ti sedí dokonale.“

Nepříjemný pocit mě donutil zvednout ruku zpátky k výstřihu a nespokojeně popotáhnout látku šatů, která mi sotva zakrývala strany řader. Ne, že bych jí potřebovala kdoví kolik, aby ten náznak prsou zakryla. Dědičnost a léta drsného tréninku způsobily, že jsem byla dost hubená a plochá. Spousta žen vzdychala nad mou štíhlou postavou a říkala, jaké mám štěstí, že vypadám jako modelka, zatímco já jim záviděla jejich měkké křivky. Já byla jen samý ostrý úhel a chlad, nic na mně nebylo měkké nebo plné.

Starší muži mi často říkali, jak jsem „svůdná“. Už od mlada moje sebevědomí a vzhled přitahovaly nechtěnou pozornost a dotyky. Věděla jsem, jak vypadám a jak to na ně působí – jen mě to zkrátka nezajímalo. Přistupovali ke mně jako k něčemu, co se musí dobýt, ne skutečně milovat.

„Dneska se za tebou budou chlapci otáčet, drahoušku,“ usmála se na mě Rebeka a její temně hnědé oči zalil smutek. Stejně oči, jaké zdědil i její syn.

Rebece bylo něco málo přes čtyřicet, měla hedvábné, tmavě rudé vlasy, hluboké hnědé oči a plné rty. Byla podobně drobná jako já, jenže měla přesně ty křivky, po kterých jsem vždycky toužila a které teď zdůrazňovaly složitě zdobené večerní šaty s úzkým pasem. Živůtek byl téměř průhledný, posázený korálky a drahými kameny, které při pohybu odrážely světlo a vypadaly tak působivě a elegantně, a nikoli lacině. Tylová sukně v barvě noční modři splývala od pasu až na zem, vlasy měla smotané do složitého uzlu a na uších se jí houpaly diamanty.

Jako malá jsem ji zbožňovala. Chtěla jsem být jako ona.

Jenže když jsem vyrostla, došlo mi, že ta její dokonalost je jí vězením. Dokonale plnila své povinnosti „královny“ Leopoldova. Byla samý úsměv, konverzovala se zahraničními hosty a jejich ženami, organizovala ty nejopulentnější večírky a vypadala nádherně po boku svého muže. Byla ale víc než jen tichá pobočnice. Dokázala uklidnit a upokojit i ty nejhroživější a nejtemperamentnější hodnostáře. Rebeka a Ištván byli dokonalý tým. Když se Ištvánovi nedařilo něco získat, zaútočila Rebeka, a jelikož jsem ji ještě neviděla selhat, říkala jsem si, jak daleko je asi ochotná pro dosažení svého cíle zajít. O nevěrách svého muže nepochybně věděla, ale nikdy o nich nemluvila. Jen tu a tam jsem v některých zranitelnějších chvílích zahlédla smutek v jejích očích. Ovšem podle toho, co jsem v posledních letech vypožorovala, ani ona nenechávala své lože vychladnout.

„Dnes budeš určitě úspěšná,“ nabídla mi rámě a zamířily jsme do sálu.

„Já?“ pohlédla jsem na ni přes husté řasy.

„Před tím, než jsme se odtrhli od Sjedenocených národů, to pro nás ženy bylo lepší. Dívky si mohly vzít, koho chtěly, mohly být, kým chtěly. Ale válka to změnila a posunula nás zpátky časem.